

769. szám.

2 példány

1. szám.

1868. Okt. 15.

Magyar

Első Ev-folyam.

A tároonagy-pataki magy irodalmi önképző társaság
Rövidlirye

A J. tanárak Raskinójanak példánya

Met. mt.
J. Kerk.

1. szám.

1868. October 15.

Első „Hajnal” Évfolyam

a Sáros-nagy-pataki magyar irodalmi önképző társulat köz-
lönye

Megjelenik havonként kétszer, ugyanint a kötet növekedik és
utolsó nappján; két írnői terjedelemben, két példányban

Az ifjusághoz.

Amidőn a magyar irodalmi önképző társaság a jelen iskolai év kezdésével elhatározta vól, hogy kebeléből havonként két ízben, ugyanint a kötet 15-ik és utolsó nappján egy két írnői terjedel mű irott lapot ad ki: két nevezetes cél annak az által különösebben elérni. Az egyik cél munkálkodásának főiskolánk ifjusága előtti nyilvánossága vól; — a másik pedig megközelíteni vólunk a múlt évi nagy skándálhoz, hogy az önképző társulat idővel litografirozott, vagy ípen /.

épen nyomtatott lappal álljon majd a nagy Kö-
zöniség elébe. Ekkor:

Tanuló' nemes ifjuság! a madár előbb csak
azon a fán próbálja szárnyait a melyen fész-
ke állott, s a nagy világba csak akkor száll ki
völa mikor már itt elég erőnek éri magát. Te
gyünk mi is hasonló' módon. Saját körünkben pró-
báljuk meg előbb mi is tehetségünket, s csak akkor
lépjünk vele a nagy világba, ha látjuk hogy az elég
erős; de ha talán ilyen nem lenne ^{mindjárt} törekedjünk
hogy messzöl hamarabb olyanná legyünk.

Termünk előtt tarva már most a jelzett kes-
tös exels, irómet fogadunk e lap hasábjain ugy
kegyerdalmi, mint tudományos és ismeretterjesztő
kisebb nagyobb cikkeknek, valamint cikkekre is bi-
rálatokat is; felkérven mindazon által azon
sorsok tagársakat, kik az usöbbi siren akarnak
müködni, hogy e tekintetben a gondos keresséssel
vegyenek magoknál példát, ki csak a fegyver növe-
sége vádálja le keletkezésen szigorral, az élet
re való hasznosokat pedig minden módon gyarapítani
törekedik. Most pedig még csak az van hátra
hogy lapunk az első számával magunkat a
1. az olvasó közöniség, elnézö figyelmébe ajánljuk
A „Hajnal” szerkesztö'sége.

Tündértó.

Schreiber A. románcza

Magas fenyő" legyen van
Egy éjfélbarna tó
S egy rózsá inga töcsán
Étejer mitkén a tó.

A pávkor ifju bosttal
Rexében ama mien
"E rózsát birnom kell,
Rózsát letésem én

S botjával a virágos
A parma vonni kész
De viróskappa akt egy
Étejer parányi rex.

Lehappja a fenékre
A rózsá szép fejét:
Véset kedves ifju! lásd a
Tűvök büvös helyét!

A rózsá gyökere itt van
A sófövény ölen
Lesésem akt neted, de
Előbb se légy enyém!

... Akt ifju borzadálygal
Sietve süns rova,
De csak sküncslenül a
Rózsára gondola.

S kivébi gyorrellemel
Bolyong a berceken.
De hol maradt? hová lett?
Nem tudja zenki sem

Haladjunk.

Mosto:

"Sergise adolescentes..."
Luceri.

I

Vajon halad-e az emberiség?!... vagy pedig da
okára mindazon művelődési esztendőnek, melyekkel a világ
szereplője és nagy uszára ellátta, lényegileg megállapodott.

Ha az egyenesen teremtésén, ezen oly eszere ve
hatalos a haladás, mint szembejött, ha az egész emberi
sége fordítjuk figyelmünkkel, de itt is csak egy sünile
fel, mint a rajnai Karandokotól két lépéssel előre egyet
hátra lévő haladása. -

Bamalandó, melyelműleg állissatott más az előző
ok vagy annak igazság, tanissatott ok vagy annak tan,
mely más sem fejtött, mis nem teremtest az előző
szóran át, hanem a kértető új kor találja azt úgy, a mint
évekredet előtt volt. s lehet, hogy a mi korunk elcsünési
vel tömés megtagadják, elfelejtik, mig nem egy másik
kor előveendő azt úgy a mint mi elhagytuk. -

Másténi lehetne ok, ha az emberi ség művelése
ge egyenes aranyban halad volna az ókorától maig, de
a művelődés elmaradt a gyors időtől, az évekredet
szek visszatérhetetlenül nem hagyván hátra egyebet, mint
vérrel és könnyel claraatott romokba melyeknek

Hiigantában /.

Kirgizisában, vagy elszakításán dolgozva, nem értünk
ra, hogy nyakát építsünk.

Az emberiség haladását gyakran egy hadsere-
gével hasonlítják össze, melynek könnyű előcsapatai
derékas kímhadai, tartalék serege, és elmaradóvi vi-
sikeri vannak. Ez elmaradóvi viselkedés aztán látszik
hogy a sereget utól nem érhetik lepihennel valami
aranyas helyre, s Kényelemben nevesítik a nehéz ut jár-
dalmaival "Kardó" sereget. —

A való életben ez elmaradóvi viselkedés
gyakran mi ifjak képviseljük. Megfontolási nélkül nem
lévelünk a gyakorlati élet nehéz útait, elmegyünk minden
Kedvünk a haladástól, s maradunk az "egyelőre edzésnek
szülő" semmitsemzés árnya alatt, nem gondolva, hogy
ugyanott mérget Kigyóé szánhatunk. Eki képen mondja
mai a Klasszikus Kor nagy Kővöke: "Sérgeite adoleseentis"
és mi még mindig sételünk egy helyen vesztelünk. Ez nem
lehet mindig így; haladjunk! és olosan haladjunk, nehogy
mint a mesebeli ember, mitőn egy lépést előre vesztünk,
ugyanakkor Kettőt csusszunk hátra.

"A Kébelben Kerefele erő slendereg, melyet fel
Körseni mindenkinek hatalmában áll." Ezen erőket
Kühöeg idamennünk önmagunkban, mer erőnknek öntu-
dosa a legnagyobb élvezet. Ezen akén e legfőbb élvezet
Készt Kerevünk kell. "Ha Kelen egyik Kereiben,
— mondja Lessing — a valóat egész ismereset Kana-
ná, s a máviban az ivestönt, mely a valóat Ke-
resésére Késztet, lebomlván a mindentató előtt ez

utóbbis /.

utóbbis kervém tőle, mert nem a kézz, hanem a fo-
rekvés a kézz után, bölcsőt, s győzelmiünk leg
édesebb része azon kürdelmek emlékeiben fekszik,
melyekkel azt kivittük."

Küzdőnk tehát is haladunk a kézz után.
Ha mint ifjak serényen haladunk, a férfi korban
annyira megszokotta válik a farakalom, hogy a haladó
élés sorozatunk. Et munka a foglalkozás vol
rosszot menti meg az embert. "Müssiggang ist aller
Laster Anfang" mondja a német közmondás, s
mily képen, mily röviden dicsőíté a közéleti kerke-
set a munkát: "laborare est orare" aranymondataban.

Haladunk nemes ifjak! ez a lov jelképe.
Hagyjuk el árnyas helyünket, s lépünk ki a nap
világra. Szüksége lesz ránk a kának, s még salán
utó! erkeszük azokat a kézz elmaradánk.

S vajon minő irányban haladunk? . . .

"Legjobb az egyenes út" mondja a példabe-
rű. Spax lehet ez, de ha a műveltségben akarunk halad-
ni, nem csak azon pesteny vonalon kell haladnunk,
a mely a cél irányát mutatja, hanem olykor olykor
ki is kell térnünk, mert a félre eső tárgyak ránk
nézve ismeretlenek maradhatnak. . . Columbus
midőn Indiát keresni elindult, Americas fedezte fel.

Vajon szükség-e ezek után sápasztala-
sainkat, islelővésünk eredményét papírra szenni,
vagy elég, ha bixva keresésis emlékeinkben,
magunkbanak tanultunk?!

Ho 1.

Ha mindent leggyabban tudunk is, Környete
süntere nekve nem ér annyit, mintha a mi ke-
veset tudunk, azt állandóságuk, az az leírjuk. Han-
nak egyenek, sőt örökig elbeszélnek értesemen, a
leghatározottabb v. kegyességel, s egy bevégek
földmü szermséer képelesek. Az ily emberek
kellemének keese csak addig van, míg öket bekelni
kalljuk; s tessollet együtt kellemök is elenyészik.

Írjunk is tehát, ne csak tanuljunk; s akon
legyünk, iratánk minél több kéken megforduljanak.
Egy arsan akadnak, kikölünk tanulnak, s viskand
kálnak eserevéseliböl mi tanulunk. -

Egy körülmény miatt ritka söt ember a nyitva
nos kéreplésöl. az tudnillik, hogy a kékönségnek, mely
Minerál panakélesan vája Jupiter fejéböl nem teem
túrelme bevarni az organikus fejlődés koszu folya-
mát, s esalattatása bozzantodó érteivel hagyja
magára azt, ki elinse nem mutathatott többet a
sörévisiónél. De ezt csak akon kéke kézi a nagy
kékönségnek melynek fogalmai koshatók, s kéke
kallgatni nem mindig kékönség. /Folytatjuk/

Tessa kéreleme
kökösi elbeszélis

I inek

Gyorsan haladárja wönté folyamának
Tavas sengerébe a lezárt mulsnak

S régi régi dolgok, hirtelen mit valóságh
Lassanként e senger melyébe lehullnak
Es - tudni akarván róla egy kis hangos-
le-le kell becsátunk a buvár karangos
E felhőre a mélyről a fegyverek sítkos
Ez a kárhozát ezredet mit örökenek itt volt.

Tűzfábolóhoz parján a kugyú tiszánál,
Csendes alkonyasok, ha leszál az este
- es füstö kabolból mit fel-felugrabnak
A kép ezüst színű halacska-as leve,
I merengve magamban járok én gyakran,
Majd a vízre hajló leveles bokorba
Leülök hallgatni kugyúját a vörhenek
I sinő gondolatim messze mulsra vörhenek.

Hallgatom hogy amott, sul az, "erdő angyal")
Tavaszi örömben füstös a fájat,
I hol ide vörhenek, hol oda rohanva.
Csökölgája tűni lombcsátás a fának.
Nyomában az erdő nagy morágra kájbile
Valamennyi faja mind utána kájbile
I kerü moko' vággyal, kén leboulva
Hogy csölgáival meg jöjjön elő újra.

Csist. hallga... mi történik a berch sünijén?)
Egy új vadász jön, vállán nyíla tegye
I kárhozát kárhozát timára vörhenek
Kéz fúrja kárhozát egy finypontra kárhozát

1) Mama padure. Azon a vörhenek hol az alább elbeszélendő kárhozát
keresek, ismeretes. Magyarán az az lehet mondani hogy mitől
is a fájban a falevel hullani kezd, s az erdőn sűrű kárhozát, azaz mondják
rá: Hogy tiszta mama padure. Az annak ellenkezője van leírva. A kárhozát.

Ártán oda indul, hol ama fény látszik,
Gondolja hogy ottan valaki tanakít.
Vadás úrve, minn ma - a legyeken - máskor
Sokszor adott szállást már neki juhászok.

Úsat tör elősse kép fényes árka
Jósván a borátot, s vad vonyige indát.
Ég, tüske ha tépi, nem vesztel akér' a
Csak ronsz tör előre a táj rüniin át,
Megzavarva álmas vol alvó madarnak,
Rit sova fészkekből riadózza szállnák.
Maga marad ott hon csak a helyes magzat,
Mig az anya Reblin iszonyu Rin kalas. -

Hely jó Tisza bajnok ne menj ma tovább már,
A sütkötök is tépi talán vesztel
Mely ez utad végett májdan te réd vár,
Ártán fogja ugy meg Rackagányod tegzed.
Ha téves uton jársz, ne keresd józ mázma
Legyed fejed alatt helyesfű a párna,
Ne kavard az alvok nyugodalmas álmas
Tihenj velük együtt a nagyéjszakai át.

De Tisza tovább megy, s szerbelyen tövén
Már látszik a sütköt' felkálló kisporka
Füvék aranyárban a virág a növény.
Elősse s huzódván mely önyu bolorba

Vizsgálja: Kik ülnek a sütnél körében?!"
Vidám pártos ifjú íkes esetében
Arsan egy galambos, öreg Ábái pártos
Juhosok örvére lasta öket székeltor.

De, kis életben még toha dem látott
- S kis látva most oly nagy kivégyedelme-
Nél egy ifjú lány, egy gyönyörű virág ott
A farad pártoson kívül járva kelve.
A Tika ne pillantsz kemébe, megéred,
Hogy sükes yugára lebüvöl megéget.
Ne menj oda loxxa!.. Ki sehesmáj róla,
Ha lebüvöl rabba!.. Hallgass a jó kóra!..

Ne menj oda loxxa.. Nem lássz ott a sütnél
Egy ifjú pártos, egy Tüdög kerelmest
Ki - ha kedvesével játékosan ülnek
Eletébe vágós könnyűs veszedelmest.
Megáskorra' élés, és tudel ek átol
Könnyű ivőket loxxatna reátok!..
Ne menj oda loxxa!.. Induln!.. Monn máj máj!
Vul lesk még ott a könny, mit e tette háj máj!..

Egyors rohanással Tika oda termett,
De ajkára nem jött okos ige arja
Hogy előtte állott a gyönyörű gyermek.
Hogy rája lövellest sünder kemé praja
Szemermetes arccal köle, minn a lányzó
Kinek ajkáról az első igen-kő.

A keretem első igérete ebben...
Prém és félelem egyúttal vala ebben.

Elbeszélte, hogy jött magas Tízka várkud
Paváknai az endon Ráicsu futas ökre.
De Risen a Rimer's ejeli sanyátul
S sarsait előre onesti megelőzve
A nagy rengetegben hamar utas vesztess
Nem akart pedig ott meg maradni vesztess;
Hanem ide fordults ide éjzokátára...
S felsillants rá a lány Kemencel rugára..

(: folytatjuk :)

Elemzése

Tóth Kálmán, Előre "eximii
Rököményének. 1)

Társaságunk van itt előbb némi történelmi előzmé-
nyek felemlítésére.

1848. Márc. 15-től rövid másfél év alatt többesül
a magyar nemzet, mint máskor csiszolatokan át. "Bódog
tag és Kabat tag arat. el a levegőben mint valami édes
illat; úrinse mammos vóls minden". Sőt akkora piroz
kajnalra a legsötétebb éjszaka. Tündér álom után a legriete

1) Rökömények: gyűlési katasztrófa folytatás. Kerk.

gebb/.

gebb valóág. Vda vólak a nemzet édes illúziói;
vda fenyves mulya, s csaknem vda maga a nemzet
is. Kinek lett volna kétre dalra; ki bús kézzel:
hallgatni dalát? Kettőn Tyrceusnak lánnya; vég
heslen ekelmu kebléből kirepült az uszó vohaj,
s ott nyelte el azt az acéli körej, a trombita hang
ja s az agyu dörög: "O'gy vohaj: így lett, - s jót vólak ez
igy. O' a ki látta nemzetis dicsősége tesőronsján,
sül elhette volna-e telke stent eseményenél habilitas
minch éjen a földmél ha fessze ére azt a fát, me-
lyen vólak fessze, mindene!" Mélyen hall
gattunk. Imádkozék ki kinn: még tudott vohaj
szokott ki még vohajvoni men. Leny igazsáék kel
künk gondolagás; tessék imánkat hogy megbüntes
senek ére. Halkosolagásuk meg: örömmre lenne az!

Juresa idő vólak az okoriat. Mi még ölben
jászó gyerekek lehettünk de hiszen a gyermek em-
lekezete igen kü, és igen élénk. Gondatlan dajkák
süri gyermeknek komor dalokat dudogattak,
s a gondos apák megdorgatták őket ére. Mi rose lehe-
sett akkorban? Lassunk rejtekeskobákban képeket
felése fátjollal leborisva, a mins a kószakat kószak.
Olyan különösnek tessék az, hogy lassunk hemény,
kivü apánk kemén a könnyeseppet, ha a fátjoll
felsakarra? Kie lehesett az a kóp? Nölkünk
megszótsunk mindent. Mi is eressék a tideroxnyomig
mely hallt az árva hákára, ki vohan vólak mint a kóp-
tag" Komor idő vólak az. De az igazsáék mondja talán jó-
hogy az óla komorubbakat is elünte. Páfogsák a nem-
zetre hogy halott s életre még rohamosan van fátjoll
probáls dörneves orvoslak; - s mi halálvó" betegék
megren

megremlettünk. Ugy tetteh velünk mint kémbes nagy-
késék a kerelmes Kis bánnyal. Elgondolták: hogy
merjünk közeledni meg, csak titkos gondolatban is hi-
vünknek eskümenyeket, mert az nagyon veszedelmes. Na-
mi akármennyire is többkor sötétebben gondolsunk rá, de
vet nem szabad volt ebben ajkunkra venni; almainkba
kössük alaját, s kellünk titkos olcsó leve, fájó ki-
vünk érelemmel legkevesebb tárgy csak a maradt
mindörökre: a tiltott, az utóélet, a danczolja sem szabad
szó. ... Tizenegy évi abszolútizmus után a szabadulás nap-
jának kicsi vékony reménytelenül lövelés be töröttünk rácsok
ablakán. Hi ne emlékeznék a 6-iki napok gyújtó lelkesi
tűsére, hi ne emlékeznék arra a leve, mellyel bujtató
Revesünk yuska rivog árnyékát keblünkre öleltük?
Teljes volt maga a lig ama legforróbb kakafoni esküvel
nel, mellyel érezt mindent, s ettől Revesen, s mellyel
nek kifejezést egyetül a költő lantja adhatott. A cen-
tura nyommasztó bilincsei tagulni kezdettek. Jólindot
a daloknál napja: elsimni a jelen panaszt elengem a mult
dicsőségét. A veteránok Revesen voltak s Revesen voltak. Ugy nem
kerelnék kellet nekibe lantot magadni. -

Emek y lantos nemkedék sorában nem utóélet, de a
legelőt egyike: J. Kálmán. Mint Lyukas kerintem- parhuzamba
állitható Leray József és H. Károlyval. J. Kálmánnal a.
Kensimentálisabb. H. Károlyval. H. Károlyval. H. Károlyval.
Hi mint a szalmakétség jellemzi. H. Károlyval, de nem
mindig ves költő is."

J. Kálmán kakafoni költésének különös melleség,
csaknem petőfi es tük ömlék el. s mig Leray tagyme-
legen hagy. Kedélyünkkel kelten illési, s mig H. alakra
munkakerü költésének hibátlan ritmusa hallai
kére hat inkább mint érekre. Több H. igaz érelemmel
megragat, lelkesüléjével lelkesit. Töle a Költő's venni
megragatn /

megszagadni. Lehetetlen, még kevésbé prózai, és gazda-
gabb, vagy legalább változibb nála a romoly lírai műve-
kora mint a humorosra, melyet különben aruba bocsátani
önmaga talán éppen akén nem vonatkozott, men erre
hogy igazi hangján nem e téren átkozhat a Rókeislet
Feszénasszonyának. -

Jelen Rókeeményét kerző alkalmilag írta, de erre
vitt. Emlékszem, mily lelkesedéssel fogadta az ifjú nemzedék for-
rult szavaival; egyik nagyobb pathoskal mint a másik. Ma
már-estennel hata- véget ér az ifjú lelkesülés. E leges kar-
góság keresséklyel forró konfitermunket, kintre jól látsunk vele.
Gatyolka mulla; kebb annál a jövő. Amott halovány virágyal-
ist a nyáripolgári boldogság tarka kivárványa. A világtól
nem nehet. Ekkor kép vól e vers öregnek ifjúnak; győzött felfi-
es vól. Ma legfeljebb a rajongó fiatalság keresi magya próbálga-
ni deklamálási készséget. Hah! "tempora mutantur" 1811

E Rókeemény, bárak in egyenisege nem nyomul benne elő-
térbe, a subjectiv Rókeislet lírai vltályába vrotkható
Belvilágától ment tárgyát; harkafini értelemét kaja elink a 1811-
től. noha a Kulvilág tényeit is vlet valamit művebe.
Van e lírai műben elegiai elem, van odai fönseg,
s megis sem nem oda, sem nem elegia. Elegianak kaja,
otának nem elég fönseg. E Rókeemény-veleményem ke-
rint - vaxkovikus lírai műfaj. Ez is magas vólle-
pedetre győz mint az vta, de ebben a levesértelem
tularadóbb elannyira, hogy e miast a gondolatjáték
kintre bevégzetlen. A Rókevény lelkevilágát e mű imábol
a legkésőbb konfitermunket arattotta el, han-
gost arni akarván vltó vltóiban loskú lottu érte-
ma lenainak, s rég elmult hírnevet varátsolvan vltó.
Egyenisege teljesen felolvadt a harkafi bu s dicitó
mull /.

muld kinekivelor. Thaga az egyen hallgat. Bencél
 helyette a sény. Egy is ott van az iró minden ^{örömejé}
 és van a rohani káskölaj ifjai közt. Ő az ki rábonul
 veiső atyára, ő az ki a muld mesés tettheinél ellen
 gese után a delkesedés, kistörésével kólal föl latorján,
 mintegy imatkenileg: „Oh drága kinek, melyesannyi

Szhalomfőbe nem fevess
Szó, a mely bár néman, kiált
é mit elvenni nem lehetett tőbe

Sziböl köl e mi, és kiwher köl. Proja legelő a kaka
 fiai fájdalom elegykedés hangján whaft fel:

„E képenk is völs egy jelkavunk,
Láiba jött a honveit döle.
Étem völs abban a halálból...
Étem völs abban megadástól...
Egy kö' völs csak, hogy: Elöre!”

Ekután meghapva a visszakembéltetés melegétől neki
 gyult arccal, lángoló kavalban, így le a honkerlem emüait
 s ekkor a kököi vitiot legkisebbités nyujtsja e szóban:

„Moss rohannal... puskító éter...
És fele már ki van dölve
Moss elnyeli a fiist felleg.
Meg halsak tán? itém. Itt mennek...
Ős hallatstik, hogy: Elöre!”

Szépéresszanilag a költemény mint a honfiai magasság
 kerlem jelzője kénses értémekeket sütrök elé! Tárgyában
 a kellemi nagyszerű bizonyos nemet mutatja fel:

„Egy, elhalt, és a fiai
Rábonul a verőfőre.
„Istak egy köz még édes apam!”
És halvólló felhőkess ráp”
és ake mondta, hogy: Elöre!”

A szokás olvasásakor kedélyünk nem maradhat
 nyugalomban. és legelőnőbb megilletődés fogel, végül
 ve az ünnepeles értelemével. Lelkés a völsz konvex a
 mulcsat plénitö "kölsö" müvebe ugy kálván bele kelése.
 Fleves értelemün mindamellest uralkodni tudott. Kifeje
 késciben, tavol minten keresettségöt - egykenni maradt. s
 ex a hatást igen élénken emeli; men az erkölcsi leg
 jenseges külszépisésre nem kómul, sőt helyenküül
 diskutió alsal érdeméből veskit. Egyébbiránt kölsöi fi
 gurák sem hiányzanak e műböl. A többel körsül elég legyen
 csak e nép hasonlatos wéknem: Mint viharok a tengernek
Ökölöként minden hája:
Mind ott völsak

Négeredményül kélkhatni; hogy emü mint a valódi
 kölsöi ihletesség, hatáfiat lelkesedés s értelemmelleg
 eredménye, nem csak Jókai Kálmannak, de ugyabbon nép
 uodalomunknak. Egyik legjelesebb terméke.

Excel ugyan, telintesbe véve kölsészetü mekönt
 nel hómén wö öltá való parlagon keverését - nem wélat mond
 tank; de mundeq. Annysi késségeen kérsül áll, hogy Jókai
 Kálmán a legkögömbb mütsészet méltányló elismerés
 is kicéremelése. Lex nem is wöda mers ha mütszje nem
 a legsermékenyebb is; minel egyébbiránt nem kedv és tetes
 ség; de wö hiány lehet az oka; mindazonalsal a
 mis ad, jót ad. -

Még ad hat wélat is, mers erje is tettrázja nem hiány
 kile; a lelkesedés, lelkesültni tudás éreim minis tal
 s így lonszait; melynek fő érdeme hogy hamis esidegen hangot
 pna nem ad - kens kevéletében wélaig verketi; és verse is!

Jókai Kálmán
 H. iró Kálmán.

Varga László
 böcs. Kálmán.

Uj János
 nyelv. Kálmán.

Völöny Antal
 J. Kálmán.

